

прехраня. Той училъ нѣколко време синоветѣ на богати бѣжанци по гръцки езикъ. Скоро разбралъ, че преселниците иматъ голѣма нужда отъ лѣкарь, защото страдали отъ много болести, а нѣмало, кой да ги цѣри.

Единъ день той напусналъ Беряска (Новия Сливенъ) съ съгласието на гражданитѣ и заминалъ за свободна Гърция. Стигналъ въ градъ Атина и се записалъ студентъ по медицина въ университета. Четири години 1840 до 1845 година се училъ Иванъ Селимински въ Атина. Тука той се запозналъ съ много българчета, които следвали въ атинската гимназия. Едни отъ бѣхъ били вече погърчени, а други здраво държали българския си родъ. Иванъ Селимински поискалъ отъ българчетата да пазятъ строго името си, бащинъ и майчинъ родъ, да четатъ и пишатъ български. Българчетата въ атинската гимназия били Иларионъ и неговитѣ братя отъ Елена, Георги Золотовъ отъ Калоферъ, Иванъ Момчиловъ отъ Горна Орѣховица, Георги Атанасовичъ отъ Свищовъ и други. Сега него нападнала страшна мжка. Той разказвалъ на младитѣ българи, какъ страдатъ преселниците въ Влашко, какъ нѣматъ учители, лѣкари и съветници, та умиратъ отъ неправди, болести и суевѣрия. Страдатъ не само преселниците, но и онѣзи, които сж останали въ България подъ турско и фанариотско иго. Той събиралъ другаритѣ си вечеръ и ноше, разказвалъ имъ, какво правятъ руситѣ, унгарцитѣ, румънитѣ. . . какъ всички служатъ на своя народъ и пазятъ отечеството си. Само ние българитѣ правимъ грѣшки. „Нѣмаше български училища преди 40 години, думаше той. Оти-